

високата цѣнностъ тѣй тържественно бѣше припозната отъ Европѣ; а достигна до върха на най ужаснитѣ угнетения и произволи и се свърши съ възмутителни кървави сцѣни подъ сѣнкѣ на прочутѣ Конституция!

Българитѣ сѣ сити вече на сухи и ялови обѣщания и недовѣрието имъ на тѣхъ се оправдава до нѣгдѣ си и отъ прѣсни примѣри. Така тамъ, дѣто връвежътъ на работитѣ имъ обѣщаваше едно свободно и независимо съществуване, тии горкитѣ на дѣло подъ блѣскавѣ музикалнѣ и привлѣкателнѣ думѣ Автономнѣ областъ, дочакахъ да видятъ единъ обикновенъ вилаетъ, скроенъ и устроенъ по турскій образецъ съ разликѣ само въ прѣименованието на областѣтѣ и въ християнското имя на управителя. Нъ за да бѣждѣтъ честити да видятъ бѣлъ день тѣмъ трѣбва нѣщо повече отъ едни промѣни въ имена и въ административний персоналъ: намѣщанието на нѣкой Александаръ или Одиянъ Пашѣ на мѣстото на единъ Акифъ или Джелилъ пашѣ, нѣма да принесе нѣщо много въ подобрене на положението, а на противъ можѣще да го направи по-лоше, защото токо-речи всякога дѣто сѣ били пратени за турски чиновници, не мусулмани, креатури на В. Портѣ, тамъ населението е имало злочестие да смишлява за тѣхнитѣ прѣдшественници мусулмани.

Не повръщане на вилаетскитѣ закони, не примѣнение на прѣдложенията на Цариградската Конференциѣ, а мѣрки сериозни, мѣрки рѣшителни чакѣхъ Българитѣ за подобрене на положението си. Прѣдложенията на Цариградскѣтѣ Конференциѣ,